

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Ja, der bliver taget hånd om det, hvis vi kan vente i årevis med at få testet mange af de her stoffer inden for REACH-systemet f.eks. Der kan vi godt vente 10 år endnu, før vi kan forbyde de bromerede flammehæmmere, som er indeholdt i det her forslag. Men det synes jeg bare ikke er nødvendigt. Det synes Enhedslisten ikke er nødvendigt, når det er dokumenteret, at de her stoffer er skadelige på forskellige måder og i forskelligt omfang henholdsvis over for mennesker, over for miljøet og over for vandmiljøet osv.

Det er derfor, vi siger: Jamen lad os lave forbuddet nu. De skadelige effekter er dokumenteret, og det er altså noget forfærdeligt vås, når ordføreren for Det Konservative Folkeparti bliver ved med at sige, at TBBPA, et af de stoffer, som er nævnt i forslaget, ikke er giftigt. De er farlige, og de er meget giftige for vandlevende organismer f.eks. De er svært nedbrydelige, og de kan føre til uønskede langtidsvirkninger i vandmiljøet. Det er dokumenteret adskillige gange bl.a. af miljøorganisationer som Greenpeace.

Jeg synes ikke, at Det Konservative Folkeparti i den her debat tager det alvorligt, at vi har med nogle meget farlige kemikalier at gøre her.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jamen er det ikke en naturlig arbejdsdeling mellem oppositionen og regeringspartierne, at oppositionen kommer her og siger, at det ikke går hurtigt nok, ikke er vidtgående nok og ikke fører til noget; og at regeringspartierne så kommer med en række saglige argumenter om sagsanlægget mod Kommissionen, om risikovurdering osv. og siger, der er sat en masse i gang?

Så skuffer det mig, at hr. Rune Lund pludselig lægger mig ord i munden om, at jeg ikke anses stofferne for farlige. Det gør jeg naturligvis, og jeg ønsker også, at stofferne udfases, at der findes alternativer, og at det sker så hurtigt som muligt. Men det er en naturlig situation, at oppositionen på den måde presser på.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Nu ved jeg ikke rigtig, om man kan være sikker på, at oppositionen altid vil presse på i den rigtige retning. Jeg har ingen erindring om, at Venstre og Konservative som opposition pressede

på for at sætte yderligere tempo i miljøarbejdet i Danmark, dengang vi havde en SR-regering, men det kan selvfølgelig være en erindringsfor skydning.

Så vil jeg bare sige, at jeg er meget glad for, at hr. Christian Wedell-Neergaard bekræftede det, der står i vores beslutningsforslag, om, hvad der er sket i andre lande, at man i 2002 indførte et forbud i Holland, at man har indført et delvist forbud i Sverige, og at man arbejder med at indføre et forbud i Norge. Det er fuldstændig rigtigt.

Men ville det ikke i den situation være sådan, at Danmark godt kunne spille en meget vigtig rolle ved f.eks. i forhold til den norske regering at sige: Vi ved, I arbejder med at indføre sådan et forbud. Det vil vi også gerne gøre her i Danmark, sådan at vi i fællesskab kan lægge pres på både producenter og på den politiske proces i EU?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg mener, at man skal satse på EU-sporet. Det drejer sig om at opnå et fælles forbud i EU for derved at sikre, at man får et forbud, der virker, og får en situation, hvor vi stadig væk kan fastholde samhandel med de øvrige EU-lande.

Det er rigtigt, at Sverige har forbudt dekabde, men de kan forvente en reaktion fra EU, og dermed står de alene. Svenskerne har ikke lagt sag an mod Kommissionen med hensyn til undtagelse af forbud mod BDE, ligesom Danmark har. Danmark har dér vist en aktiv linje. Norge har ikke indført særregler. Holland har ikke indført nationale særregler. Det mener jeg heller ikke Danmark bør gøre.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Men så er vi vel også der, hvor hr. Christian Wedell-Neergaards eneste håb er EF-Domstolen. Hvis EF-Domstolen mod vores forventninger og mod vores håb træffer en forkert beslutning i den her sag, så har hr. Christian Wedell-Neergaard ikke flere midler, han kan tage i anvendelse, og det er vel en kedelig ting.

Det andet, jeg vil spørge om, er: Er hr. Christian Wedell-Neergaard ikke enig med mig i, at EF-Domstolen jo befinder sig i den her underlige gråzone mellem at være et politisk organ og være en domstol; og at det derfor jo nok er muligt, at politisk pression godt kan virke, og at det, hvis der var flere lande, der gik sammen om